

А мати жде додому сина...

Здолбунівчанин Петро Єрошевич уже більше року перебуває у полоні бойовиків

Мама щомиті чекає на сина. Жадібно ловить у телефонній слухавці кожне з його скупих слів. Стукає в усі можливі та неможливі двері у найвищих владних кабінетах. І не втрачає надії, що якогось щасливого дня її син таки повернеться до найбезпечнішого у світі місця – рідного дому.

Відлік чекання у Валентини Володимирівни Єрошевич вже пішов на роки. Її син Петро, солдат 128-ї гірсько-піхотної бригади ЗСУ, потрапив до полону бойовиків у лютому 2015-го. Дванадцятого березня Петрові виповниться 29. Звичайний здолбунівський хлопчина – дев'ять класів у міській ЗОШ № 6, залізничне училище, робота зварювальником у вагонному депо, служба в армії. «Фанатів» від велоспорту, господарював удома, допомагав батькам. Хто ж міг знати, що через роки доведеться служити вже по-іншому – під зливами справжніх куль на справжній війні?

– Люди наші вже звикли до неї, до війни. Звикли, і збайдужіли... Хоч дуже багато земляків нас підтримують, допомагають у складну пору, – зітхає Валентина Єрошевич.

Вона провела Петра до війська у серпні 2014-го. Отримавши повістку, той одразу пішов до військкомату. Там пред'явив довідку про пройдений медогляд, підтвердивши придатність до служби. І через день вже попросився з рідними

хлопці їхали на фронт з оптимізмом та чітким переконанням, що за кілька місяців повернуться з перемогою.

Близько місяця Петро перебував у Мукачевому. Згодом потрапив до розвідувальної роти 128-ї гірсько-піхотної бригади ЗСУ, яка дислокувалася на Полтавщині.

Про те, що військових «перекидають» в зону АТО, у Чорнухіне, Петро рідним не повідомив. Але вже на початку жовтня, одразу після приїзду туди, бійці втрапили під потужний обстріл – прийняли бойове хрещення. Вже згодом побратими хлопця розповіли його рідним, що у бою Петро не розгубився, і завдяки його швидкій реакції усім вдалося відстрілятися й врятуватися.

– Довідка про перебування в зоні АТО у брата датована двома днями пізніше, ніж відбувся цей обстріл. Вже після цієї ситуації хлопці почали обурюватися – не дай, Боже, щось сталося б, а вони, згідно з документами, ніхто, – розповідає сестра бійця Ірина Кузьміч.

У Чорнухіному Петро перебував до грудня 2014-го

Петро ЄРОШЕВИЧ.

неочікувано навідавшись додому. Перед Новим роком повідомив, що у відпустку його не пускають. Тож до Різдва 2015-го в родині готувалися так-сяк – яке тут вже свято, коли дитина на війні?

– Вранці шостого січня я встала, поставила чайник

вагонному депо, де його зустріли як героя та найбажанішого гостя. Побував на зустрічі і в школі, де навчався. Назад до війська повіз купу подарунків побратимам – звідусіль, де б не бував, і дорослі, і діти передавали гостинці на Схід

та повідомив, що син у полоні, але він живий. Сказав, що в Інтернеті є відео, де його зняли вже у бойовиків, – плаче мама.

Згодом рідні побачили в Інтернеті те моторошне відео, яке й переконало їх, що Петро живий. Відомо лише Богові, як прожила та витримала мама ті дні. 11 лютого отримала ще один дзвінок. Чоловік представився слідчим і повідомив: «Ваш син знаходиться в плену, ему оказана медичинская помощь».

А голос сина вона почула лише через 9 днів. Подзвонив з чужого телефону, сказав кілька слів. І мама, крізь біль і горе, усвідомила: живий.

Вже згодом у Здолбуніві дізналися, що Петро Єрошевич та Олександр Олійник з Радивилівщини поїхали разом у розвідку і втрапили під обстріл. Петра було поранено – отримав контузію, травму голови. Так хлопці опинилися у полоні.

Усі ці місяці Петро періодично телефонував, казав по кілька слів. Детально нічого не розповідав, каже мама. Тільки якось обмовився, що рану на голові зашивали йому «по-живому», хоч і погано пам'ятає, як це все відбувалося. Зараз він у Донецьку, працює, виконує ту роботу, що наказують бойовики. Хоч хлопець намагався не хвилювати рідних, та все ж вони знають

у них імені сина. А в червні минулого року Петро перестав виходити на зв'язок... Коли через три тижні зателефонував, рідні знову зіткнулися з полегшенням – живий. З'ясувалося, що тоді йшли жорстокі бої під Авдіївкою, тому полонених «відрізали» від зв'язку.

– Дзвінок звідти – то таке щастя! Як почую його голос, легше стає. Зрозуміло, що він там недоїдає, що йому важко, боляче... А сина так тішить, що люди про нього не забули, що питають, допомагають. Сусіди надають допомогу – і грошиками, і посилками. Однокласники Петра не забувають. І з роботи, з вагонного депо, постійно допомагають, цікавляться, і з Львова підтримують, – зітхає Валентина Володимирівна.

Протягом цього страшного року до столиці і мама, і сестра Петра їздили, наче на роботу. З ким тільки не зустрічалися – були і в СБУ, і в Генпрокуратурі, тиждень з іншими мамами стояли під Адміністрацією Президента, спілкувалися з чиновниками. Слухали про те, що все буде гаразд... Надивилися усякого. Валентина Володимирівна навіть вже збиралася їхати до Донецька, та в останню мить від цієї поїздки її відмовив син, категорично заборонивши таке робити. Згодом ті мами, які таки вирушили до сепаратистів, плачучи, розповіли, через яке приниження пройшли на тій території... А синів своїх забрати з полону так і не зуміли.

Згодом відважна мама зустрічалася і з Іриною Герашинською, яка займалася

- Він у мене у ВДВ служив. Хлопець міцний, статний. У військкоматі його питають, мовляв, готовий іти служити? А він на те: «Завжди готовий!». Ще його в приклад поставили - от як відповідати треба, - згадує мама Валентина.

Тож втерла сльозу та сприйняла все так, як і повинна мужня жінка. Треба, отже, треба. Тим більше, що

Бувало всього - обстріли, виїзди, ризик. У дні важких боїв доводилося забирати «двохсотих». Але постійно телефонував рідним і заспокоював: «Усе нормально, не холодно, не голодний». А в грудні підрозділ, де служив боєць Єрошевич, вже був під Дебальцевим.

Перед фатальними подіями Петро встиг зробити рідним величезний сюрприз,

гріти. Чую - хтось пробігає і кричить: «Ей, хто є вдома?» Вибігаю. Думала, хтось чужий. А там мій Петро з букетом квітів. Обняла його, гладжу по голові, відпустити не можу... «Чого ж не скавав, що приїдеш?», - питаю. А він: «Сюрприз хотів зробити», - пригадує Валентина Володимирівна.

Петро тоді побув вдома десять днів. Провідав колег у

Коли ж повернувся на Донеччину, там стало зовсім гаряче. Але хлопець намагався регулярно телефонувати додому, щоб заспокоїти найрідніших. Та 9 лютого телефон ні у мами, ні у сестри так і не задзвонив.

- Наступного дня, 10 лютого, мені телефонує донька і каже: «Мамо, сядь...». Розповіла, що їй подзвонив хтось з Петрового підрозділу

про те, що у Петра погіршився зір, слух, постійно болить голова, досі виходять осколки, які вїлися у тіло під час поранення. Тому йому дуже потрібна медична допомога.

Родину Єрошевичів на різних рівнях вже не раз запевняли у тому, що Петра як важкопораненого звільнять вже «от-от». Кожного разу чекали списків звільнених полонених - і не знаходили

танніями полонених. І навіть до Медведчука їздила, сперечалася, доводила, просила. Та досі всі зусилля й сльози марні - Петро у ворожому полоні вже другий рік.

- Я б його забрала за будь які гроші, будь-якою ціною, - плаче мати. І щодня чекає синового дзвінка, вірячи, що її Петро вже ось-ось переступить поріг рідного дому...

Марина СТЕПАНЮК.